

Літературно-мистецька сторінка

Відкритої душі

Так жаль: мене ти не цінуєш
І почуття мої святі марнуєш.
Взаємності чекала я від тебе,
Що із обіймами покличеш ти до себе.

Та ні, я помилилася в тобі
І більше не довірюся судьбі.
Амур дарма пустив у серце
Стрілу пекучу, мов із перцем.
Мені пекло, коли я закохалась,
Мені пекло, коли я в цім зізналась,
Мені пекло, коли в коханні захлиналась,
Мені пекло, коли всю правду я дізналась.
Мені пече і зараз, як тоді,
Як на «кохаю», ти сказав «прости, та ні».
Мені пекло, пече і буде так пекти,
Допоки кров у венах буде ще текти.
Не знаєш ти, як боляче мені,
Неначе я сама замкнулась у тюрмі,
А ці торттури не розламують кістки,
Лиш душу розривають на шматки.
Весь біль не можна описати словами,
Весь біль не можна виплакати сльозами.
Його я пам'ятатиму завжди,
Бо на руках і серці ще сліди.
Вони як пам'ятка про юні помилки.
Що серце не замінить, воно не батарейки.
О гітаристе, порвалася наша струна,
Між нами стала вже не одна стіна,
Пішло у безвість все наше кохання,
Мені залишилось тільки страждання.

В моїх мріях з'явився він,
Незнайомий мені мужчина,
Мов герой пісень групи «Сплін»,
Мов відома у світі картина.
Він у мріях дарує квітки,
Пише вірші й чимдуж обіймає,

Він зайняв усі юні думки,
Хоч я знаю: таких не буває.
Та як ходить такий десь по світу
І шукає кохану одну,
Як Ромео шукає Джульєтту.
Хочу втрапити до його сну,
Наснитися у весняну ніч,
Мов та, яку він добре знає,
Якщо колись зйдемося віч-на-віч
Він просто скаже, що кохає.
Отак, спочатку уві сні

Людей ми незнайомих зустрічаєм,
А потім, влітку, восени чи навесні,
Одного з них п'яним цілунком пригощаєм.

Весна — це час думок і сподівань,
Коли між цвітом граються усмішки,
І нездійснених здійснення бажань,
І почуттів незрозумілих трішки.
Весна — це колір юності і чистоти
(І стара вишня он стоїть, мов наречена),
Час радості, веселощів і доброти,
Кульбабок в полі річка нескінченна.
Весна — це час, це колір, це початок
Того, що буде влітку, восени.
І навесні ніхто не ставить крапок,
Тих, що поставим лютої зими.
Все навесні нове і незнайоме,
Улітку відкриваєм сторінки,
А восени стає усе відоме,
Тому ми взимку чуємо гудки.
Тож не жалійтеся на зиму чи на осінь:
Погода не приносить в серце біль.
Ви розум навесні не відключайте зовсім,
Щоби не гризла душу зради міль.

(Моїй М.)

В такі часи тепер живем:
Не з тими у човні пливем,
Не кожен друг — це друг,
Не кожен кине рятувальний круг.
Радіє кожен із тобою,
А так-то сам-на-сам з бідною,
Коли зустрінеш друга того,
Що часточку тобі дає усього свого,
Тобі ділитися захочеться самому.
Не страшно з другом навіть грому.
Ви друзям говоріть частіше
«Спасибі, що ти є» й щиріше.

Старе чорно-біле фото,
Де люди зображені білі...
Емоцій на ньому багато,
На обличчях вони заанімілі.
Це фото тримаю в руках
І згадую дні минулі,
Події гортаю в думках
І спогади затонулі.
Це було давно, пам'ятаю,
Колись все було, все минуло.
Та спогади я повертаю,
В цім фото минуле заснуло.
Та тільки гляну на нього —
І знову емоцій море.
На фото немає всього,
Та воно про багато говорить.

І не важливо, ти поруч чи ні:
Завжди відчуваю твоє тепло.
Все найкраще ти віддаєш мені,
Своїм поглядом ти відвертаєш зло.
Та іноді тебе я не ціную
І роблю чи кажу, чого не варт,
Твою турботу попусту марную,
Хоч знаю, ти — мій перший старт.
Якби не ти, то я була б не я,
Бо ти — та перша допомога і підтримка.
І в першу чергу, ти — моя сім'я,
Завжди зі мною, мов та невидимка.
За все мені, матусю, ти прости,
За ті страждання бідного серденька.
Я дякую, що є у мене ти!
Люблю тебе я дуже сильно, ньенько!

Ти повз мене проходиш
І поглядом серце заводиш.
Ти надаєш магічних сил —
І я злітаю до небес без крил.
Ти в моє серце струм проводиш,
З розуму мене зводиш,
І перед очима все пливе.
Тепер в душі все оживе.
Не знаєш ти, як боляче кохати,
Коли ти мене не хочеш знати.

Ви всі ховаєте її так сильно,
Щоб відчувати себе «вільно».

Туди, щоб ніколи не знайшли,
Не хочете, щоб бачили її гріхи.

Не бачили, якого кольору вона
І чим наповнена до дна.
І щоб ніхто не знав, як вона сміється,
Чи не бачив, як від болю гнеться.

Ви всі ховаєте святе,
А напоказ лишаєте не те.
І кажете: «Людство так змінилось»,
Воно у схованці, отам втопилось.

Це ж кожен заховав її чимдуж,
Та прошу я вас: «Не ховайте душ!».
Не бійтесь того, що вам скажуть люди,
Ті скажуть, що ховають душі всюди.

А ви робіть, до чого тягнеться душа,
Як хочеться сміятися — то смійтесь,
Як хочете заплакати — не бійтесь...
І ось уже кінець мого вірша.

Я повторити хочу, може, хто не чув:
«Душ не ховайте, як би вітер вас не гнув».

І як тобі признатись, я не знаю,
І як тобі сказати, що кохаю.
Твоїх очей не бачу — помираю,
А як сказати «люблю», іще не знаю.
Боюся я відмови чи сміху у лице,
Бо серце вже попало у твоє сільце.
Ми зараз друзі, а я тебе люблю,
Можливо, помилку зараз зроблю.
А може, ти зараз це читаєш
І що про тебе річ, не знаєш.
Признатись можу лиш я у віршах,
А нам поговорить би по душах...
Може, не зрозумієш моїх слів,
Бо вогник цей в мені давно вже тлів,
Тобі вже раз я зізнавалась у коханні,
Та ти в той час горів у іншому бажанні.
Так, все! Наважилась, кажу:
«Люблю тебе, люблю, люблю!»

Отак, безтямно і до божевілля,
Неначе випила любовного чар-зілля.
Горю уся — до кінчиків волосся,
Тобі мене майже спалить вдалося.
Люблю тебе, так просто — як дитина,
І полонили почуття, мов павутина.
Але освідчення мої... лише чорнилом...
Хай ...на полицях припадають пилом.